

Bert Verveen en Ovaaltje/ Bert Verveen and Little Oval. Foto/Photo: Amke.

BERT VERVEEN (EMERITUS HOOGLERAAR FYSIOLOGIE) EN OVAALTJE

BERT VERVEEN (EMERITUS PROFESSOR OF FYSIOLOGY) AND LITTLE OVAL

Het opinieweekblad *HP/De Tijd* kende enkele jaren geleden een rubriek Mens & Dier, waarin min of meer bekende Nederlanders geïnterviewd werden over en gefotografeerd werden met hun huisdier. Op instigatie van de redactie van *Litteratura Serpantium* voegde Eke Hagedoorn, de journaliste die de rubriek geëntameerd had, aan de obligate honden, katten, geiten en kippen de slangen van Bert Verveen toe. Dat is zó'n memorabele ontmoeting geworden, dat Eke die in het voorwoord van haar boek waarin alle interviews gebundeld werden, expliciet noemt.

De redactie dankt Eke Hagedoorn oprecht voor haar toestemming haar interview met Bert Verveen integraal op te nemen in dit themanummer. Ook Amke danken wij hartelijk voor haar toestemming haar foto van Bert op te nemen.

Eke Hagedoorn

'Ik denk dat Ovaaltje een mannetje is. Mijn andere boa constrictor Bochel - zij heeft een knobbel in haar staart - is een vrouwtje: een andere en grotere vorm van kop. Vrouwtjes zijn überhaupt groter. Ovaal - zo genoemd vanwege de tekening op de kop - is aan de kleine kant, 1 meter 20; Bochel van zeven

Some years ago there used to be a column called Man and Beast in the weekly *HP/De Tijd*, in which more or less well-known Dutchmen were interviewed and photographed with their pets. The editors of *Litteratura Serpantium* encouraged Eke Hagedoorn, the journalist who had started the column, to add Bert Verveen's snakes to the standard dogs, cats, goats and chickens. This has become such a memorable encounter, that Eke mentions it explicitly in the preface to her book, in which all interviews were collected.

The editors want to thank Eke Hagedoorn sincerely for her permission to fully incorporate her interview with Bert Verveen in this special issue. We are also grateful to Amke for allowing us to use her picture of Bert.

Eke Hagedoorn

'I think that Little Oval is a male. My other boa constrictor Hunchback- she has a lump in her tail- is a female: it has a different and bigger head. Females are bigger anyway. Oval- called thus because of the markings on its head- is relatively small, 1.30 yards; seven-year-old Hunchback is pretty sturdy. She also has a different character: imper-

is vrij fors, 2 meter. Zij heeft ook een ander karakter: onverstoort, blijft niet bij je zitten, lijkt daarin op een kat, Ovaal is meer een hondje.

Met het voeren ben ik voorzichtig; ze zijn dan erg op eten gesteld omdat ze de ont-dooide diepvriesratten in de garage ruiken. Hun reukvermogen is beter dan dat van hond. Ze krijgen circa vier ratten. Na het wegen en meten zet ik de boa's in de takken aan het plafond, doe een kap op en handschoenen aan (mijn handen ruiken naar rat) en hou ze een rat voor. Het enige onverwachte is de snelheid waarmee ze toeslaan. Dan is 't wachten, soms een uur, soms vijf minuten, voor zij de prooi in het geheel naar binnen werken, omdat hun speekselklieren eerst moeten groeien, net als hun maag en darmen, hart, longen en lever: doordat ze lang niet eten, is de boel in onbruik geraakt. Vervolgens is het twee weken slapen om te verteren, meestal gevolgd door twee weken vervellen. In die tijd is hantering, afgezien van de dagelijkse aai, niet gewenst, omdat ze dan heel kwetsbaar zijn. Haast niet voor te stellen dat deze dieren al zo'n honderd miljoen jaren hebben overleefd.

Ik ben in Indonesië opgegroeid, en was altijd met dieren bezig. We hadden van alles, maar slangen waren mijn grote liefde. Ik mocht ze door het huis laten lopen; mijn ouders hielden wel in de gaten dat ze niet giftig waren. Achteraf geredeneerd viel ik op slangen omdat geen ouder dan iets over je te zeggen had. En slangen zijn ook onafhankelijk, misschien zit daar de herkenning.

Deze zijn hier in huis geboren, en handtam. Elke avond voor het slapen gaan aai

turbable, does not stay with you, resembles a cat in that respect. Oval is more like a dog.

I am pretty careful when feeding them, because the smell of the defrosted deep frozen rats in the garage makes them eager to eat. Their ability to smell is better than a dog's. They get about four rats. After weighing and measuring them, I put the boas in the branches on the ceiling. I put a cap on and a pair of gloves (my hands smell of rats) and hold a rat out to them. The only unexpected thing is the speed with which they attack. Then waiting is the watchword, sometimes for an hour, sometimes for five minutes, before they completely swallow their prey. Because their salivary glands have to grow first, just like their stomach and intestines, lungs and liver, the whole lot has fallen out of use. After that, a two weeks' sleep is necessary for the food to be digested, usually followed by a two weeks' sloughing of the skin. Except for a daily stroke, it is better not to touch them during that time, because they are very vulnerable then. It is hard to imagine that these animals have survived for about a hundred million years.

I grew up in Indonesia and was always busy dealing with animals. We had all sorts of animals but snakes were my great passion. I was allowed to let them walk through the house; my parents made sure that the snakes were not poisonous. With hindsight I took to snakes because parents were no longer in charge then. Snakes are also independent, maybe that is what we have in common.

These snakes were born in this house and are trained to the hand. Every evening, be-

ik ze even over de kop, zodat ze gewend blijven aan aanraking. Ze schijnen solitair te zijn, maar ik zie dat ze elkaar opzoeken. Normaliter liggen ze in een terrarium.

Ze hebben allemaal een ander karakter, andere gewoontes, en elke boa heeft een eigen tekening. Ik doe onderzoek en schrijf in tijdschriften over slangen. Nu kijk ik of ze rechts- of linkshandig zijn, oftewel of de bocht waarin ze zich om de prooi draaien, rechts- of linksom is, of daar een patroon in zit. Veel beesten zijn of links- of rechtshandig; zo zijn bijna alle slakken rechts'handig'.

Ik breng onze nichtjes en neefjes met de boa's in aanraking omdat ik wil dat ze er geen irrationele angst voor hebben. Ze spelen ermee, en houden er werkstukken over of kringgesprekken in de kleuterklas. Dan kom ik met de slang naar school, zij houden hun praatje en laten de andere kinderen de slang aaien.

Het intrigerende is dat je op een heel primitief niveau contact met die beesten hebt. Deze zien mij niet als gevaar, hoogstens als voedsel wanneer ik naar rat ruik. Verder denk ik dat ze me zien als een boa die toevallig handjes heeft.'

Eerder verschenen in *HP/De Tijd* in de rubriek Mens & Dier. In 2007 opnieuw uitgegeven in *Hartsvrienden* (pagina 132-133). Opgetekend door Eke Hagedoorn, met foto's van Amke. Uitgeverij Thomas Rap.

fore going to sleep, I fondle their heads, so that they will remain accustomed to me touching them. They seem to be solitary creatures, but I can see that they are looking out for each other. Usually the snakes are in a terrarium. They all have a different character, different habits, and each boa has its own markings. I conduct research and write about snakes in magazines. At the moment I am trying to find out whether they are right or left handed or, in other words, whether the curve in which they move around their prey goes right or left, whether there is a repeated pattern. A lot of animals are either left or right handed. Almost all snakes do things 'dexterously'.

I bring my nieces and nephews in touch with the boas, because I do not want them to have an irrational fear of them. They play with them, write papers or have group discussions about them at kindergarten. Then I come to school with the snake, they give a talk about snakes and let the other kids caress the snake.

The fascinating thing is that, on a very primitive level, you are in touch with those creatures. They do not look upon me as a threat, at the most as food, when I smell of rats. Apart from that, I think they look upon me as a boa that happens to have little hands.

Published earlier in *HP/De Tijd* in the column Man&Beast. Published again in 2007 in *Hartsvrienden*. Written by Eke Hagedoorn, with photographs by Amke. Publishing company Thomas Rap.

Translation into English: Yvonne van Dorp.